

Arrest

nr. 211 717 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 6 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Aan de heer: D(...), K(...), geboren te (...), op (...) , onderdaan van Duitsland (Bondsrep.), wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. G(...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 03/04/2015 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 05/10/2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaar behalve 8 maanden effectief.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene heeft op 25/04/2017 een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Op 26/06/2017, werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, aan betrokkene betekend. Op 16/02/2018 heeft betrokkene een vragenlijst hoorplicht ontvangen. Tot op heden hebben we geen ingevulde versie gekregen. Uit het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat hij geen familieleden in België heeft. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. De artikel 8 EVRM is dus niet van toepassing.

Terugleiding naar de grens REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 03/04/2015 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden; aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 05/10/2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaar behalve 8 maanden effectief, er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 7, 43, §1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Richtlijn 2004/38), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"1. De rechtsgrondslag van de bestreden beslissing tot verwijdering van 7 maart 2018 wordt door verweerder gezocht in "artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter van de wet van 15 december 1980" (zoals blijkt uit deze beslissing zelf). Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij vooreerst opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr.

53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Dit is tevens het geval voor de overige rechtsgrondslagen van de bestreden beslissing, zijnde de artikelen 43, §1 Vreemdelingenwet en 44ter Vreemdelingenwet. Artikel 43, §1 Vreemdelingenwet stelt als volgt: (...). Artikel 44ter Vreemdelingenwet stelt als volgt: (...).

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.

2. Volgens vaste rechtspraak vormt de exceptie van openbare orde een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald (zie in die zin arresten van het Hof van Justitie van 4 december 1974, Van Duyn, 41/74, EU:C:1974:133, punt 18; van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 33; van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 65, en van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 58). Uit de bewoordingen van artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 volgt namelijk dat de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokkene. Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van deze richtlijn stelt bovendien als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat dergelijk gedrag een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30). Verweerder wijst in de bestreden beslissing erop dat verzoeker tweemaal werd veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving. Verzoeker werd veroordeeld op 5 oktober 2012 door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar behalve 8 maanden effectief. Verzoeker werd veroordeeld op 3 april 2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden. De verwijzing naar deze veroordelingen volstaat niet om de betreden beslissing te verantwoorden. Een individueel onderzoek van het concrete geval is vereist. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig dan ook geen reden om de bestreden beslissing te onderbouwen (zie ook artikel 27, 2 van de richtlijn 2004/38). Verweerder dient na te gaan of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (zie ook artikel 27, 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38). Door verweerder wordt echter niet concreet gemotiveerd dat het gedrag van verzoeker een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, laat staan dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Concrete feiten en motiveringen worden niet aangehaald. Verweerder houdt in de bestreden beslissing schijnbaar enkel rekening met de kwalificatie van de tenlasteleggingen ("inbreuk op de wetgeving inzake drugs") en de strafmaat dat verzoeker verkreeg. Op basis hiervan worden algemene preventieve redenen, in strijd met richtlijn 2004/38, aangevoerd om te besluiten dat het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Concrete omstandigheden (bv. in verband met de omstandigheden van de tenlasteleggingen, de omvang van de inbreuken, de incriminatieperiode, het gedrag van verzoeker sinds de veroordelingen, enz.) worden niet vermeld, terwijl een verwijzing naar een veroordeling niet volstaat en motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen aangevoerd worden ter onderbouwing van de bestreden beslissing. Een voldoende individueel onderzoek werd door verweerder in de bestreden beslissing niet verricht. Bovendien vormt de exceptie van openbare orde een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, dat strikt moet worden opgevat. De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 27 van de richtlijn 2004/38 (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 7, 43, §1, 2° en 44ter Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. In aanvulling van bovenstaande elementen, wijst verzoeker erop dat hij in elk geval door zijn gedrag geen reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker

werd tweemaal veroordeeld, waarvan een laatste maal op 3 april 2015. Deze veroordeling dateert van ongeveer drie jaar geleden, terwijl de tenlasteleggingen nog verder teruggaan in de tijd. Sindsdien deden er zich geen feiten meer voor. Verzoeker zat zijn straf uit. Verzoeker vormt dan ook geen actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoekster heeft zijn les geleerd. Het gedrag van verzoeker vormt, op basis van deze objectief vast te stellen elementen, geen reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Minstens mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker geen neiging vertoont om de inbreuken op de drugswetgeving in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30). Hiervan ligt geen enkel element voor. De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 27 van de richtlijn 2004/38 (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 7, 43, §1, 2° en 44ter Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Waar de verzoekende partij verwijst naar de Terugkeerrichtlijn en de Richtlijn 2004/38, dient te worden gesteld dat deze richtlijnen zijn omgezet in nationaal recht. De verzoekende partij toont niet aan welke artikelen van deze richtlijnen niet of foutief zouden zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar artikel 44ter van de Vreemdelingenwet omdat zij zich beperkt tot het louter vermelden van dit artikel zonder te stellen waarom zij hier de schending van aanvoert.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(...)”

2.3. De verzoekende partij stelt dat de loutere verwijzing naar haar veroordelingen in 5 oktober 2012 en 3 april 2015 niet volstaan om de bestreden beslissing te verantwoorden. Zij stelt dat de gemachtigde niet concreet heeft gemotiveerd dat haar gedrag een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, laat staan dat zij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Zij stelt dat er geen concrete feiten en motiveringen worden aangehaald maar dat er enkel rekening wordt gehouden met de kwalificatie van de tenlasteleggingen en de opgelegde strafmaat. De verzoekende partij stelt in diezelfde zin ook dat haar laatste veroordeling dateert van 3 april 2015, en dat sinds dan zich geen feiten meer voordeden. Zij stelt dat zij geen actuele bedreiging meer vormt voor de samenleving gezien zij haar les heeft geleerd.

In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde van de staatssecretaris op de volgende elementen die de specifieke situatie van verzoekende partij kenmerken: de verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor zij op 3 april 2015 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden; de verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor zij op 5 oktober 2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden; ingevolge de ernst van de gepleegde feiten kan zij momenteel een gevaar betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde; op 26 juni 2017 werd aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betekend; de verzoekende partij heeft op 16 februari 2018 een vragenlijst hoorplicht ontvangen en tot op heden heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen ingevulde versie ontvangen; uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen familieleden in België heeft en dat artikel 8 EVRM dus niet van toepassing is.

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van de verzoekende partij kenmerken. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing eerst de door de verzoekende partij gepleegde inbreuken en de daaruit volgende strafmaat bespreekt. Hierna stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”

De verzoekende partij betwist de feiten waarvoor zij tweemaal werd veroordeeld niet. De verzoekende partij betwist dat zij een reële en actuele bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en wijst er dienaangaande op dat er zich sinds de laatste veroordeling geen feiten meer zouden hebben voorgedaan. De Raad laat gelden dat verzoekende partij vooralsnog niet in vrijheid werd gesteld zodat het evident is dat zij zich niet schuldig kon maken aan nieuwe feiten. Het is niet kennelijk onredelijk om uit het geheel van de voorliggende feiten te oordelen dat het gedrag van verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat de gemachtigde niet concreet heeft gemotiveerd dat haar gedrag een bedreiging voor de samenleving vormt, nu dit letterlijk te lezen valt in de bestreden beslissing, noch dat zij zich beperkt tot het louter vermelden van de inbreuken en strafmaat. Verder toont de verzoekende partij niet aan met welke concrete feiten de gemachtigde niet of niet voldoende rekening heeft gehouden, zij beperkt zich tot het louter stellen dat hier geen rekening mee wordt gehouden, wat uiteraard niet voldoet. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij zich van 16 december 2014 tot en met 19 maart 2018 in de gevangenis van Antwerpen en Merksplas bevond en zij sinds 19 maart 2018 bestuurlijk is vastgehouden in de gevangenis van Merksplas. Dat de verzoekende partij sinds 3 april 2015 geen feiten meer zou hebben gepleegd en dat zij geen actuele bedreiging meer vormt, volgt uit het gegeven dat zij al die tijd in hechtenis heeft gezeten.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC